

De Vista Alegre a Montilivi

El documental *Els Set Magnífics*, dirigit per l'autor de l'article, va ser premiat amb el Premi Carles Rahola de televisió en l'edició del 2022.

Text > **JOSEP GUARDIOLA**, periodista

Fotos > **ARXIU MUNICIPAL DE GIRONA. CENTRE DE RECERCA I DIFUSIÓ DE LA IMATGE (CRDI). FONTS FOTOGRÀFICS D'ALBERT MATEOS, CRESCENTI, PABLITO I FAMÍLIA SANS**

El 14 d'agost de 2020, amb el camp tancat en plena pandèmia del coronavirus, Montilivi arribava als cinquanta anys de vida. No hi va haver celebració de l'efemèride ni tampoc n'hi ha hagut posteriorment, però els gironins saben que l'Estadi és casa seva, el lloc on han viscut grans moments de futbol i també alguns de dolorosos, com el descens a Regional Preferent, la nit del Lugo o el descens de Primera Divisió. Però a Montilivi també s'hi han viscut grans tardes i nits futbolístiques, com l'ascens a Segona B amb Xavi Agustí a la banqueta, el retorn a Segona A després de quaranta-vuit anys, amb el gol de Migue contra el Ceuta, o l'històric ascens a Primera Divisió, el juny de 2017.

El Girona FC, fundat el 1930, havia jugat des dels seus inicis a Vista Alegre, fins que quaranta anys després es va veure obligat a deixar el seu primer

recinte de joc. En aquell moment, la junta directiva que dirigia el club va servalenta, arriscada i, sobretot, visionària, per saber que el futbol havia de deixar el centre de la ciutat i buscar una nova ubicació als afores. Però per fer-ho calia una implicació econòmica i personal molt gran dels directius que comandaven el club. Narcís Codina era el president i l'acompanyaven en la resta de tasques directives Josep Garrido, Joaquim Ribas, Jaume Grabuleda, Benjamí Colomer i Joan Vidal.

Ubicació privilegiada

Vista Alegre s'havia inaugurat el 1922. La ubicació de l'estadi era privilegiada, molt a prop del centre, a tocar del carrer del Carme. Però el que ha quedat poc explicat en la història de la ciutat és que el Girona FC estava de lloguer en el camp de Vista Alegre, fins que a finals dels anys seixanta, els propietaris varen

voler recuperar-ne els terrenys. Va ser en aquell moment que la junta directiva es va trobar amb el dilema d'haver de decidir què calia fer de cara al futur.

Però els dubtes varen ser mínims, i, amb l'empenta de Narcís Codina, la junta es va posar a buscar terrenys al voltant de la ciutat. «El pare sempre comentava que no havien marxat per ganes de deixar Vista Alegre, sinó perquè la família Almeda, propietària dels terrenys, els volia recuperar», explica Agustí Codina, fill de l'aleshores president, i afegeix que «en les notes que varen quedar a casa, s'explica que amb anterioritat i essent president del club Benjamí Colomer, ja hi havia unes ordres de desnonament per tal que el Girona FC abandonés l'estadi».

Joan Vidal, directiu de l'època, també explica que «els Almeda tenien la intenció de requalificar els terrenys», un fet gens estrany tenint en compte el lloc on s'ubicaven, però també reco-

>> *Perspectiva de Vista Alegre.*

neix que, per al club mateix, «si es volia créixer, Vista Alegre quedava petit».

El que no es pot negar, malgrat tot, és que el camp havia estat des dels seus inicis un espai idoni en l'inici futbolístic de la ciutat de Girona i, posteriorment, del mateix Girona FC. «Havia donat una proximitat familiar molt interessant, amb el conjunt dels girotins», explica l'exalcalde i historiador Joaquim Nadal, que també destaca: «Es pot afirmar amb força rotunditat que si no hi hagués hagut el camp de futbol, a Vista Alegre ara no hi hauria el parc de Vista Alegre, perquè ja estaria construït».

La sortida del vell estadi s'enceta el 1967 amb la signatura d'un acord en el qual es detalla que el club té dos anys de coll per abandonar les instal·lacions, concretament fins al gener de 1969. De fet, l'acord per deixar l'estadi es va signar amb el vistiplau de les dues parts, ja que el mateix Girona FC es va avenir a ajudar en la requalificació urbanística dels terrenys, perquè si s'aconseguia una edificabilitat de 13.481 metres quadrats hi havia un premi per al club de deu milions de pessetes.

De fet, aquesta és la quantitat amb la qual els directius comptaven poder construir el nou estadi, tot i que, com va quedar palès posteriorment, no es va poder obtenir, perquè els terrenys de Vista Alegre no es van requalificar mai.

Però el que ja no s'aturà va ser la cerca d'uns terrenys on fer el camp nou. En aquell moment va aparèixer la figura de Fèlix Ibáñez, que aleshores era director del Banc Atlàntic i parent dels pagesos propietaris dels boscos de Montilivi. «Va ser un cop de sort i ens vàrem entendre ràpidament; en vàrem pagar sis milions de pessetes», diu Benjamí Colomer.

Com que no s'havia rebut la compensació econòmica esmentada per la requalificació del terreny del vell estadi, els sis directius i l'exjugador Josep Ribera (tot i que no formava part de la junta) varen pagar de la seva butxaca i a parts iguals els sis milions que costaven els nous terrenys i varen avalar amb el seu patrimoni personal el préstec per construir el nou estadi. Montilivi estava en marxa.

«Vàrem anar a Sabadell amb l'arquitecte Josep Maria Ros a veure l'estadi de la Nova Creu Alta, que feia molt poc que l'havien fet nou i nosaltres volíem un camp semblant», explica Joan

>> L'estadi de Vista Alegre en la Girona dels anys seixanta.

>> Vista Alegre en una imatge del 1931.

>> Graderia de Vista Alegre.

>> La pilota entra a la porteria durant un partit a Vista Alegre.

Vidal. La nova instal·lació es feia amb una clara mirada cap al futur: «Si mai hi havia la possibilitat de pujar de categoria, necessitàvem un camp en una zona on hi hagués aparcament», recorda Benjamí Colomer, i afegeix que «malgrat que al principi ens varen dir de tot i deien que ningú aniria a futbol tan lluny, ara només cal veure la zona per saber que la ubicació és formidable i privilegiada». Això no treu que pagar els diners dels nous terrenys entre els Set Magnífics va ser «una decisió molt valenta i fins i tot temerària», tal com assegura Josep Ribera.

En l'àmbit urbà, el canvi comportava un rebombori important, que recorda el periodista Narcís Planas: «Des d'un punt de vista social, va ser

un sotrac; la gent estava acostumada a anar a la Rambla passejant i en un moment ser a Vista Alegre, tot passant pel bar Ven y Ven, que regentava el famós Pablito. En canvi, Montilivi quedava lluny i s'hi havia d'anar en cotxe».

Tornant a la nova instal·lació, entre la compra dels terrenys, les obres i les diferents instal·lacions fetes, va pujar a 32.759.263 pessetes, que actualment equivaldrien a 196.000 euros. Inicialment, l'estadi havia d'estar enllestit per ser inaugurat el 1969, però les obres es varen endarrerir i no es va poder estrenar fins al 14 d'agost de 1970.

Benet Masferrer va ser un dels jugadors de l'època que varen vestir la samarreta del Girona FC en la darrera temporada de Vista Alegre i en la pri-

mera de Montilivi: «La veritat és que en tots els nivells hi havia moltes ganes de jugar al nou estadi; no només nosaltres, sinó també la junta i els aficionats».

El nou estadi

En realitat, en la inauguració de l'agost de 1970 va haver-hi tres dies de futbol. En la primera jornada varen disputar el partit inaugural el mateix Girona FC i el FC Barcelona dels Reina, Rifé, Torres, Gallego, Reixach i Marcial, amb victòria dels blaugrana, que varen veure per primer cop l'estadi ple, amb vint mil persones, que en aquell moment era la capacitat del camp. L'ex-president del club Ramon Vilaró, que de petit ja seguia el Girona FC al costat del seu pare, recorda que «aquell camp tan gros i amb capacitat per a tanta gent feia molt de respecte».

En els tres dies d'inauguració, Montilivi també va acollir la primera edició del Torneig Costa Brava, que va tenir la participació del València, l'Espanyol, el Borussia alemany i el San Lorenzo de Almagro argentí.

En l'apartat esportiu, el canvi d'escenari futbolístic anava acompanyat d'un projecte per portar l'equip (aleshores a Tercera Divisió) a categories més altes, capítol que es va deixar en mans de Martín Vences, un entrenador amb fama de molt dur. «L'arribada de Vences va ser un canvi radical en el tarannà del Girona FC», recorda Planas, que explica que «en aquells moments, els directius tenien l'objectiu de pujar, i amb Vences es buscava aquesta fita perquè portava la professionalització del futbol amb ell».

Per la seva banda, Masferrer recorda que «ens pesava abans i després de cada entrenament, i hi havia gent que perdia dos quilos i mig o tres en cada sessió». El seu company d'equip Pere Moy destaca que «vam passar a tenir molta més exigència, amb controls de tota mena», fins i tot «de les hores nocturnes, perquè estava absolutament prohibit sortir a partir de les deu de la nit».

Amb dues promocions fallides contra el Vila-real i el Còrdova en les primeres temporades del nou estadi, s'havia estrenat un Montilivi que no va

>> Un partit a Vista Alegre.

aconseguir l'objectiu desitjat de l'ascens i que en cinquanta anys de vida n'ha vist de tots colors.

En aquestes cinc dècades, el Girona FC ha trepitjat el pou de la Regional Preferent, en la campanya del 1982-1983, i, posteriorment, en les temporades 1997-1998 i 1998-1999 també ha caigut en la nova Primera Catalana. De la primera època n'és un protagonista molt proper Benet Masferrer, en la seva condició de tècnic: «Vaig ser un dels tres entrenadors que l'equip va tenir l'any del descens, que va ser un curs caòtic a tots els efectes». Només cal dir que «no teníem material, ni teníem res; per posar un exemple, en comptes de cons teníem pinyes, per fer els exercicis. Crec que no hi ha hagut un equip en tota la història del futbol que hagi passat tantes penúries com nosaltres aquell any. Va ser un desastre absolut».

Aquella és una època de trasbals absolut, ja que el 1984 els deutes del club varen portar a la municipalització de l'Estadi, ja amb Joaquim Nadal a l'alcaldia: «Vàrem materialitzar la compra de l'estadi a través d'una subvenció de quaranta milions de pessetes que ens va donar el Consejo Superior de Deportes. Amb aquesta quantitat, cobrada per l'Ajuntament, vàrem tancar la hipoteca que els Set Magnífics encara tenien amb la Caixa de Girona, vàrem tornar els diners que es devien a l'antic president Jordi Geli i vàrem eixugar tots els deutes que hi havia amb els proveïdors», diu el mateix Nadal, que aclareix que «l'Ajuntament no es va quedar ni una sola pesseta de la subvenció; va ajudar el club a tancar els seus deutes i a posar el comptador a zero a canvi de l'estadi i dels terrenys que l'envolten».

Tornant a l'àmbit esportiu, el 1992 es va viure el frustrat ascens a Segona Divisió, amb la sempre recordada derrota al camp del Salamanca. I a tot això també cal afegir-hi alguns anys foscos, amb deutes a la plantilla i amb l'ensorrament de la graderia preferent, que durant diverses temporades va estar inhabilitada per aquest fet.

Per contra, en l'apartat positiu, el 15 de juny de 2008, Montilivi va ser l'escenari de l'ascens del Girona FC a la Segona Divisió, on va tornar a militar després de quaranta-vuit anys. Aquell dia, els gironins varen vèncer el Ceuta amb un gol de Migueu en la tornada de l'eliminatòria definitiva.

>> Una formació del Girona FC en la darrera temporada a Vista Alegre.

>> L'equip del FC Barcelona que va inaugurar Montilivi.

En l'apartat esportiu, el canvi d'escenari futbolístic anava acompanyat d'un projecte per portar l'equip (aleshores a Tercera Divisió) a categories més altes, capítol que es va deixar en mans de Martín Vences, un entrenador amb fama de molt dur

La segona gran alegria d'aquests temps moderns va arribar el 4 de juny de 2017, quan, amb un empat a zero gols contra el Saragossa, els gironins van pujar a Primera Divisió per primera vegada en la seva història, tot i que el capítol a la màxima categoria del

futbol estatal va ser curt, perquè al cap de dues temporades l'equip va baixar de nou a Segona.

Aposta personal

Retornats al segon esgrao del futbol estatal, on actualment el conjunt gironí

>> Montilivi el dia de la inauguració.

Per Benet Masferrer, «els Set Magnífics varen ser uns il·luminats dins del futbol de la ciutat i les comarques gironines»

acumula ja dotze temporades, i després de més de cinquanta anys d'història de Montilivi, queden preguntes obertes. Qui eren realment els Set Magnífics? El mateix Girona FC ha valorat prou la seva feina, feta en un moment clau per al futur de l'entitat? I la ciutat els ha reconegut la seva valenta aposta personal?

«El pare no tenia quaranta anys quan es va inaugurar Montilivi; era molt jove», recorda Agustí Codina, que també explica que «ell era un professional que començava a fer algun negoci, i va intentar convèncer un client seu perquè liderés el club, i com que no va aconseguir-ho, va ser ell qui va entrar a la junta». Agustí Codina té aquest record de quan era jove: «El pare va viure moments molt macos al club; estava molt orgullós de la feina feta i d'haver

contribuït al futur de l'entitat amb el nou camp». Tot i que també recorda «moments d'empipades i enrabiades a casa, sobretot quan les coses no sortien bé».

A l'hora de parlar dels set protagonistes, Narcís Planas creu que «era un

grup d'empresaris molt cohesionat; es varen posar a treballar amb l'objectiu de fer créixer el club, i, tot i que potser en aquells moments qui més va destacar va ser Narcís Codina, la veritat és que els set varen ser molt valents amb la seva aposta personal, sobretot cor-

>> El president Narcís Codina amb la maqueta de Montilivi.

rent el risc de jugar-se el seu patrimoni». Planas també revela que «l'estadi havia de portar el nom de Narcís Codina, però al final es va fer una votació i no se li va posar».

En l'àmbit de la ciutat, l'exalcalde Joaquim Nadal explica que «eren, en el seu conjunt, persones de Girona molt vinculades al club i a la ciutat, i és evident que la majoria representaven un alt grau de compromís gironí», tot i que «la ciutat potser no els va acabar reconeixent tot el seu esforç, perquè la vinculació del trasllat, en els seus inicis, amb una operació immobiliària, en certa manera posava algun núvol sobre l'operació, no per especulativa, sinó perquè alguns sectors de la ciutat estaven disposats a criticar tot el que representés el joc del món immobiliari dins de l'esport».

Per Benet Masferrer, «els Set Magnífics varen ser uns il·luminats dins del futbol de la ciutat i de la província. Ho eren per la seva manera de pensar en el futur: ells varen veure clar que havien de fer créixer l'entitat pensant en molts anys més enllà, perquè era gent avançada en el seu temps». I recorda que «més enllà del que varen fer, eren una junta molt seriosa, amb la qual els futbolistes mai havíem tingut cap problema de cobrament, quan la majoria de clubs en tenien».

Hi ha qui pensa que la seva tasca al capdavant del club, en un moment clau de la seva història, en què es quedava sense camp, ha passat massa desapercebuda. «Els humans tenim

>> Visita de la junta al nou estadi de Montilivi.

la rara virtut d'oblidar tot el que ha passat, i jo crec que en el futbol gironí hi ha dues fites cabdals: l'ascens a Primera i la construcció de Montilivi. I segurament sí que es podria haver reconegut més la tasca feta per aquestes set persones, que varen fer molt per al futbol gironí», diu Narcís Planas.

En tot cas, Benjamí Colomer, Joan Vidal i Josep Ribera són els integrants dels Set Magnífics que encara són vius, i asseguren que ni ells ni els seus companys mai es varen sentir *magnífics*: «No. Per què? Nosaltres només vàrem fer una cosa que vam creure que era

necessària per al club i pensant en el futur de l'entitat, perquè el que sí que teníem clar era que a Vista Alegre el Girona no podia créixer», asseguren tots tres.

El vell camp, quasi al centre de la ciutat, i el nou estadi, inicialment als afores, són les dues cases que ha tingut el Girona FC en els seus ja més de noranta anys de vida. Una història que segurament s'hauria explicat de manera molt diferent si en el camí de Vista Alegre a Montilivi no haguessin aparegut, com va dir algú amb molt bon criteri, els Set Magnífics.

>> Entrada de l'estadi de Vista Alegre.

Vista Alegre, acomiadat amb una victòria

L'estadi de Vista Alegre va acollir els partits del Girona FC des de la fundació del club, el 1930, fins al 1970; és a dir, quaranta anys justos. En aquestes quatre dècades, i tenint en compte que durant tres campanyes no va haver-hi lliga a causa de la Guerra Civil espanyola, els gironins varen militar tres temporades a categories regionals, vint-i-dues a Tercera Divisió i dotze a Segona. L'any del comiat de Vista Alegre, el Girona FC portava onze cursos seguits a Tercera.

El darrer partit oficial de l'equip com a local a Vista Alegre no es podia tancar de millor manera, ja que els gironins es varen imposar al Vilafranca per un contundent 7-2. Aquell dia els golejadors varen ser Morchón (va fer dos gols), Moy, Lloveras, Vivolas, Curta i Corona. El Girona FC va acabar la lliga en tercera posició, sense el premi de l'ascens.

Es tancava d'aquesta manera la vida d'un camp que havia estat inaugurat el 29 de juny de 1922 i que, a banda dels partits del Girona FC, també havia acollit els d'altres clubs de la ciutat. Vista Alegre tenia una capacitat per a mil cinc-cents seients i cent deu llotges, la qual cosa permetia una cabuda total de quatre mil set-cents espectadors, una aflluència que ara pot semblar minsa, però que en aquell moment permetia veure el camp pràcticament sempre ple, amb un gran ambient de futbol i sobretot amb un públic familiar.

Montilivi s'estrena amb tres dies de futbol

Un cop tancat el vell estadi, el 14 d'agost de 1970 es feia la inauguració oficial de Montilivi, amb tres dies de futbol d'alt nivell.

En la primera d'aquestes jornades s'enfrontaven el Girona FC i el FC Barcelona, els dos mateixos equips que el 1922 havien inaugurat Vista Alegre. En aquesta ocasió, els blaugranes es varen imposar per 3-1.

Els dos dies següents es va disputar la primera edició del Trofeu Costa Brava, impulsat per la mateixa junta directiva que havia fet efectiva la construcció del nou estadi.

El cartell del torneig no podia ser millor, ja que s'enfrontaven a les semifinals el València i el Borussia alemany, per una banda, i l'Espanyol i el San Lorenzo de Almagro argentí, per l'altra.

Els dos conjunts estrangers es varen classificar per la final, amb la qual cosa els pericos i els valencianistes varen disputar el partit per al tercer i quart lloc. Es va imposar el conjunt blanc-i-blau, per 3-0. A la final, els argentins varen superar el Borussia, amb un clar 5-0.

Setmanes després començava oficialment la temporada 1970-1971, la primera amb un Girona FC que estrenava el millor camp de Tercera Divisió.

>> Pòster de la primera temporada del Girona FC a Montilivi.

>> Els quatre equips participants al I Trofeu Costa Brava.

Els Set Magnífics

- **Narcís Codina**, president. Empresari i emprenedor.
- **Josep Garrido**, directiu. Empresari de la construcció.
- **Joaquim Ribas**, directiu. Gestor d'administració.
- **Jaume Grabuleda**, directiu. Promotor immobiliari i empresari del ram de la fusta.
- **Benjamí Colomer**, directiu i expresident. Empresari de laboratori d'anàlisi.
- **Joan Vidal**, directiu. Advocat.
- **Josep Ribera**, exjugador de Primera Divisió. Empresari.

>> Joan Vidal (el més alt de la fila del darrere) amb Narcís Codina i Benjamí Colomer, a la seva esquerra. A la fila de davant, Jaume Grabuleda i Joaquim Ribas, els dos primers de l'esquerra.

